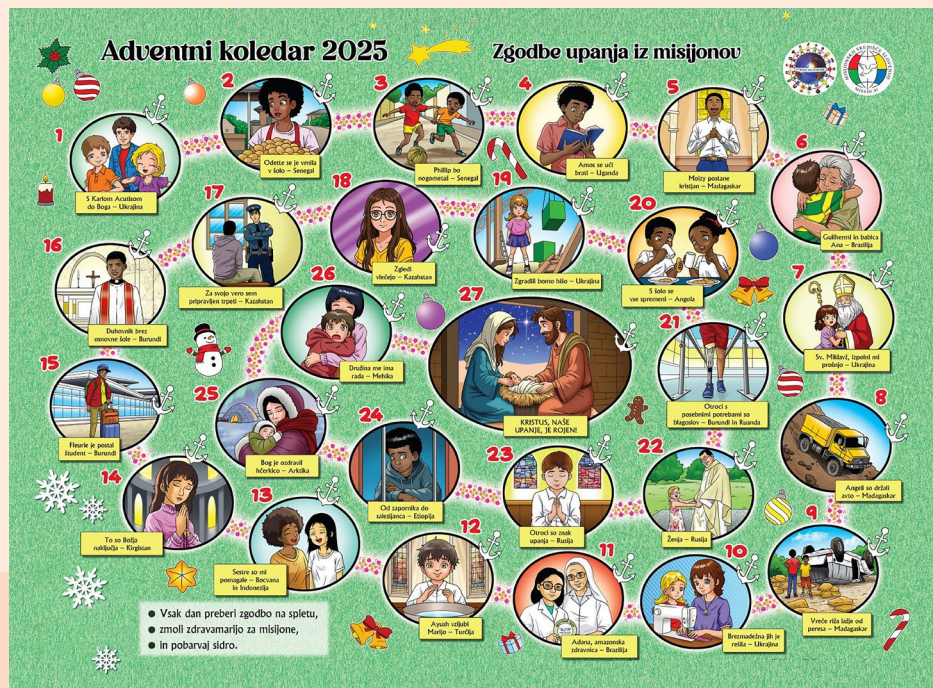

Knjižica tega Adventnega koledarja je povezana s plakatom in objavami na spletni strani Misijonskega središča Slovenije. Na spletni strani so vsak dan na voljo tudi zvočni posnetki za poslušanje zgodbe.

URL spletne strani: <https://www.missio.si/adventni-koledar-2025/>

Darove za otroke v misijonih lahko nakažete na:

Misijonsko središče Slovenije
Kristanova 1, 1000 Ljubljana
TRR: SI56 0201 4005 1368 933
koda namena: CHAR
BIC banke: LJBASIX
namen nakazila: Adventna akcija 2025
referenca: SI00 249400

Knjižico je dovoljeno kopirati za pastoralne namene.

Adventni koledar 2025

Zgodbe upanja iz misijonov

Misijonsko središče Slovenije

Sklep

V adventu smo prebirali zgodbe upanja iz misijonov. Koliko ljudi smo srečali, ki so v veri v Jezusa našli novo moč in nov smisel življenja. Ob zgodbah je tudi v nas raslo novo upanje. Naj odpira naša srca za uboge ljudi v naši okolici in v misijonskih krajih po vsem svetu. Naj se upanje, ki smo ga zajemali iz zgodb, iz naših src širi na naše bližnje in zavlada v svetu, da bodo vsi imeli novo upanje za življenje in bo na svetu zavladal mir.

Hvala, da smo bili povezani ob letošnjih zgodbah upanja v misijonskem adventnem koledarju. Hvala za vaše darove, ki ste jih zbirali za otroke v misijonih. Ne pozabite: Kristus je naše upanje. Mi pa bodimo njegovi misijonarji upanja v svetu.

Blagoslovljen Božič vam želi ekipa Misijonskega središča Slovenije!

NALOGA: Vesel Božič! Ponesi v svet upanje in govori o njem v svoji družini, med prijatelji in sošolci. Preglej svoj adventni nabiralnik in darove odnesi k verouku ali pa naj jih starši nakažejo v Misijonsko središče Slovenije.

Izdalo: Misijonsko središče Slovenije

Odgovarja: Matjaž Križnar

Zgodbe upanja posredovali: slovenske misijonarke in misijonarji

Zbral in uredil: Janko Jožef Pirc

Jezikovni in slogovni pregled: Saša Sever Žuntar

Zvočni posnetek na spletni strani: Jure Sešek

URL naslov spletne strani: <https://www.missio.si/adventni-koledar-2025/>

ISSN: C505-8171

UVOD

Dragi otroci in mladi! Dragi starši in stari starši! Dragi kateheti in vsi, ki imate radi misijone!

Ali ste že kdaj v svojem življenju doživeli veliko upanje? Kaj se vam je takrat zgodilo, kaj se je spremenilo? Kakšne nove stvari ste spoznali in katera nova vrata so se vam odprla v življenju? Kaj bi radi postali, ko boste veliki? Kakšno upanje imate in kaj sanjate o svoji prihodnosti? Kdo ali kaj vas navdihuje, da imate veselje do življenja?

Letošnji adventni koledar govori o upanju. Slovenski misijonarji so nam z vsega sveta poslali zgodbe upanja, konkretne zgodbe ljudi, ki so ob misijonarjih in ob Kristusu spoznali nov smisel svojega življenja in se jim je življenje spremenilo na boljše. Naj vas njihove zgodbe upanja nagovorijo, da poiščete upanje tudi v svojem življenju.

Tudi letos se želimo ob adventnih zgodbah za trenutek ustaviti in pogledati v svoje srce. Radi bi se povezali z Bogom in med seboj, v družini ustvarili lepo adventno vzdušje in se dobro pripravili na rojstvo našega odrešenika Jezusa. Letos obhajamo sveto jubilejno leto, ko so nam na voljo posebne milosti za spravo v naših družinah in v odnosih, za mir med ljudmi in narodi. Posebej pa premišljujemo o upanju za ves svet.

Vabimo vas, da vsak dan preberete ali poslušate zgodbo, na kratko zmolite za ljudi v misijonih, naredite kakšno dobro delo in darujete svoj dar v adventni nabiralnik. Lani smo z vašimi darovi zbrali kar 100.863,99 EUR. S tem denarjem smo podprli šolanje otrok in veroučne programe v treh državah: Kamerunu, Burkini Faso in Čadu.

Hvala vam za vaš dar!

Sedaj pa naprej na adventno pot. V soboto pred prvo adventno nedeljo se na spletni strani odklene prva zgodba. Prvi dan nas čaka zgodba o malem Eliju iz Ukrajine, ki je na oratoriju spoznal svetega Karla Acutisa. Vas zanima, kaj je nato storil?

NALOGA: V župniji ali v Misijonskem središču Slovenije si priskrbi plakat adventnega koledarja. Sestavi nabiralnik in ga postavi doma na vidno mesto, da te bo spominjal, da vanj daruješ svoj dar za otroke v misijonih.

SOBOTA – 29. november

S Karlom Acutisom do Boga

Zgodbo pošilja: s. Jožica Sterle, Ukrajina

Marijine sestre v Ukrajini vsako poletje skupaj s prostovoljci iz Slovenije organiziramo oratorij. Oratorija se je letos udeležilo veliko otrok, ki jih sestre že poznamo. Prišlo pa je tudi nekaj otrok, ki obiskujejo druge cerkve ali pa sploh ne hodijo v cerkev.

Na oratorij sta prišla tudi Elija in Ana, bratec in sestra. Prišla sta skupaj s soslovimi otroki, ki so ju povabili zraven. Sosedje so verni in otroci radi prihajajo k verouku. Elija in Ana pa nista bila verna.

Na oratoriju so otroci vsak dan gledali igro o mlademu italijanskemu svetniku Karlu Acutisu. Občudovali so njegovo globoko vero in predanost Jezusu. V nekem prizoru je Karel pripovedoval, da bosta šla s prijateljem k sveti spovedi. Pri spovedi se bo lahko srečal z Jezusom, ki mu bo po kesanju odpustil grehe.

Malega Elija je to tako prevzelo, da je po končani igri stopil k duhovniku in ga vprašal, kdaj bi se lahko tudi on spovedal. Ker ni bil vzgojen v veri, pa tudi k verouku ni hodil, ga je duhovnik povabil, naj najprej začne hoditi k verouku in k sveti maši. Čez nekaj dni je Elija že ministriral in pridno hodil k sveti maši. Nobene maše ni več izpustil. Njegova mama je povedala, da bi najraje kar živel in spal v cerkvi pri Jezusu, tako zelo mu je bilo všeč. Bil je zares goreč.

K sveti maši je začela prihajati tudi mama, s seboj pa je pripeljala še najmlajšega bratca. Elija in Ana sta se pripravila na prvo sv. obhajilo ter prejela Jezusa v srce. Na ta slovesni dan je prišel v cerkev tudi oče, ki je ponosno gledal svojega otroka. Sveti Karel Acutis je tako pripeljal k Bogu vso družino.

NALOGA: Imaš kakšnega prijatelja, ki ne hodi v cerkev? Povabi ga, da s tabo prebira ta adventni koledar.

BOŽIČ – 25. december

Kristus, naše upanje, je rojen

Zgodbo pošilja: Dekle iz Albanije preko s. Vide Gerkman

Ko sem bila otrok, nisem razumela, kaj pomeni upanje. Zame je bila to samo beseda za tolažbo. Večkrat sem bila negotova in v strahu za svojo prihodnost, še posebej, kadar stvari niso šle dobro in nisem videla nobenega izhoda. Bili so trenutki, ko sem se v srcu spraševala, če bom sploh kdaj popolnoma mirna.

Ko pa sem spoznala krščansko vero in ji začela slediti, se je vse v meni spremenilo. Prebrala sem, da je Kristus dal upanje ljudem. Začela sem razmišljati, da bi tudi jaz lahko imela resnično upanje, ki ni odvisno od dogodkov in trenutnih občutkov. Vera me je naučila, da življenje ni vedno lahko, a da ima Bog vseeno načrt z vsakim od nas. To mi je dalo moč, da ne obupam. Ko sama ne vidim rešitve, ima Bog še vedno rešitev zame. Kadar sem utrujena in žalostna, najdem oporo v molitvi in Božji besedi. Bog namreč vse sliši. To mi daje mir in varnost, ker vem, da nisem sama. On je vedno z menoj.

Danes se počutim drugače kot nekoč. Še vedno naletim na izzive, a vem, da se ne borim sama. Upanje, ki ga imam v Kristusu, mi daje moč, da nadaljujem. Verjamem v dobro in ne dovolim strahu, da me premaga. Upanje mi je pomagalo videti življenje v svetlobi, biti močnejša in imeti srce polno hvaležnosti. To ni več le beseda, ampak način življenja.

Če se kdaj počutite utrujene in z dolgočasne, brez upanja ali žalostne, vam hočem povedati, da niste sami. Vedno obstaja moč upanja, moč, ki ti lahko pomaga. Dovolj je, da prosite zanjo in jo sprejmete. Bog je vedno z nami. Imamo upanje, ki nikoli ne ugasne.

čprav ni bil njen sin. Skrbela je zanj, mu dala vse, kar je potreboval, ga spremljala v šolo in bila zanj res prava mama.

Danes je Tadeo star devet let. Bilo ga je strah, da bo izgubil svojo novo družino, ki je zanj skrbela vsa ta leta. Takšen strah ima lahko veliko moč nad nami, zaradi njega lahko ostanemo brez besed. Takrat je pomembno, da o tem spregovorimo z ljudmi, ki nas imajo radi. Naši bližnji nam lahko pomagajo, da strah premagamo in spet zaupamo.

Tako je bilo tudi s Tadeom. V pogovoru smo mu pomagali, da se nam je zaupal, dal strah iz sebe in znova začutil globoko upanje, da nikoli ne bo ostal sam. Njegova nova družina ga ima rada in ne bo dopustila, da bi se mu karkoli slabega zgodilo. Teresa z družino je verna in nikoli ni izgubila zaupanja v Boga. Včasih mislimo, da nas nihče ne razume. Toda v še tako težki situaciji vedno obstajajo rešitve. Bog nas nosi v svojih rokah. On je naše upanje.

Molitev na sveti večer

Danes, na sveti večer, se Jezus rodi v ta naš svet. Tudi njega in njegovo družino je spremljalo veliko trpljenja. Marija in Jožef v Betlehemu nista našla prenočišča. Namestila sta se v hlevu, kjer je Marija rodila Jezusa in ga položila v jasli. Jezus pozna vse naše stiske. Sprejel jih je in jih nosi skupaj z nami in za nas. On je naše upanje, ki napolnjuje in razsvetljuje naše življenje. V njem dobimo moč za nove korake.

Jezus, ti si prišel na svet, da bi bil z nami. Prinesel si nam novo upanje. V tišini polagamo predte vse ljudi, ki jih nosimo v srcu in smo se jih spominjali v tem adventnem času. Prosimo te za upanje, vero in ljubezen, da bo tudi naše življenje svetlo, lepo in veselo. Prosimo te za blagoslov našega doma in naše družine. Blagoslovi nas in vse ljudi. Daj, da bomo v tebi spoznali svoje upanje in bomo to upanje širili naprej v svoji okolici. Bodi z nami in nas objemi s svojimi malimi ročicami. Amen.

Ob jaslicah prižgemo kadilo in zapojemo pesem: Poslušajte vsi ljudje ...

Pokrižamo se in molimo desetko rožnega venca: ... ki si ga Devica rodila ...

Z blagoslovljeno vodo pokropimo dom in molimo: Oče naš ... Zdrava Marija ...

Slava Očetu ...

Zapojemo pesem: Sveta noč ...

NALOGA: Skupaj z domačimi zapoj nekaj božičnih pesmi in zmoli za blagoslov vašega doma. Zvečer pojdite k maši. Povejte si, kaj vas je v tem adventnem času posebej nagovorilo.

PRVA ADVENTNA NEDELJA – 30. november

Odette se je vrnila v šolo

Zgodbo pošilja: s. Zorica Blagotinšek, Senegal

V vasi na jugu Senegala živi družina s štirimi otroki. Najstarejša od otrok je Odette. Zgodaj zjutraj vstajajo in gredo delat na polje, da si tako pridelajo hrano za dnevni obrok. Posebej radi pridelujejo arašide.

Obroki z arašidi so namreč zelo okusni in po njih nisi tako hitro spet lačen.

Po takšnih napornih dnevih pa je zvečer v družini postajalo vedno bolj napeto. Starše je zelo skrbelo, kako bodo prišli do hrane za preživetje. Službe niso imeli in zato niso prejemale redne plače. Plačati je bilo treba šolnino za otroke, a denarja ni bilo. Oče je bil vedno bolj zadolžen in je postajal nasilen. Mama pa na vasi ni našla dela in se je nekega dne odselila v mesto.

Deklico Odette je mamin odhod zelo prizadel. Le tu in tam je od strica slišala kakšno novico o njej. Vedno znova se je spraševala, če jo je mama sploh imela rada? Stara je bila 12 let in je že morala skrbeti za gospodinjstvo. V šolo ni mogla več hoditi, saj ni bilo drugega, ki bi skrbel za dom. Pa tako rada je hodila v šolo ... Njeni učiteljici francoščine ni dalo miru, da Odette ne hodi več v šolo, in je iskala način, kako bi ji pomagala.

Odette je ob večerih začela kvačkati. Zgodaj zjutraj je pekla preprosto pecivo iz moke in jajc ter vse narejeno prodajala pred hišo. Zaslužen denar je skrbno varčevala za šolanje. Sredi leta je imela dovolj prihrankov, da se je lahko vrnila v šolo. Učiteljica ji je pomagala nadoknaditi zamujeno snov. Ni bilo lahko, a ji je uspelo. Uspešno je zaključila šolsko leto. Med počitnicami je nato izdelala še veliko lepih pisanih torbic ter pekla pecivo. Tako je zbrala dovolj denarja, da je poravnala šolnino za novo šolsko leto.

Še vedno pa je neizmerno hrepenela, da bi ponovno srečala mamo. Svojo željo je zaupala profesorici francoščine. Skupaj sta po telefonu poklicali mamo. Po dobrem letu je Odette spet slišala mamin glas. Obe sta v srcu začutili veliko veselje. Odette kar ni mogla verjeti, da se spet pogovarja z mamo. Profesorica ji je stala ob strani in ji dajala pogum. Ta klic je obema spremenil življenje.

Odetina iznajdljivost, kako zaslužiti denar za šolanje, in to, da je hotela popraviti porušen odnos z mamo, je svetel zgled za njeni mlajši sestra in brata. V tem letu upanja skupaj z Odette upamo, da se bodo z mamo srečali tudi v živo.

NALOGA: Premisli, kdo od sošolcev je bil dlje časa bolan in odsoten od pouka. Ponudi mu, da mu posodiš zvezke, da si bo prepisal snov. Lahko ga vprašaš, kako mu gre, in mu pomagaš.

PONEDELJEK – 1. december

Phillip bo nogometaš

Zgodbo pošilja: s. Zorica Blagotinšek, Senegal

Phillip iz Senegala neizmerno uživa, ko se skupaj z drugimi otroki igra na mivkasti cesti in bosih nog teka za žogo. Za nogomet včasih uporabijo žogo iz papirja, ki ga povijejo z lepilnim trakom. Drugič je žoga iz cunj. Včasih je zelo mehka, kdaj drugič pa podobna pravi nogometni žogi kot na velikih stadionih. Če je mogoče, oblečejo drese znanih nogometašev. Vsak ima svojega vzornika: Messija, Ronaldo, Lewandovskega, Neymara ... vedno pogosteje pa so na dresih tudi imena senegalskih nogometašev, kot so Mane, Koulibaly in Diallo.

V času afriškega pokala leta 2022 je Phillip začel sanjati, da bo nekoč igral za Senegal in dal gol na velikem tekmovanju. Odločil se je ves svoj prosti čas nameniti igranju nogometa, da bi se lahko pridružil nogometni akademiji. Svoje sanje je zaupal stricu Luciennu in ta mu je predstavil lep zgled senegalskega nogometaša Sadio Maneja, ki nikoli ni pozabil na svojo domačo vas in deželo.

Ko so Sadio Maneja vprašali, zakaj živi tako skromno, je dejal: »Kaj mi bo hiša z 20 spalnicami, ko potrebujem le eno? Ko sem bil otrok, sem bil vseskozi lačen. Da bi dobil kaj za pod zob, sem moral cele dneve delati na polju. Če je ostalo kaj časa za nogomet, sem ga igral bos. O šoli sem lahko le sanjal. Danes pa lahko prav zaradi nogometa pomagam svojim ljudem.« Vsakemu prebivalcu svoje rodne vasi v Senegal mesečno nameni denarno pomoč. Na mesec to zneso 152.000 dolarjev, na leto pa kar 1,8 milijona. V celoti je plačal gradnjo nove šole in bolnišnice. Kasneje je dodal še pošto in bencinsko črpalko ter poskrbel, da so v vasi dobili signal za mobilno omrežje. Otrokom je priskrbel prenosne računalnike in športno opremo, najbolj nadarjenim pa plačal šolanje.

Sadio Mane je veliko denarja razdelil tudi drugim delom Senegala. »To, da pomagam drugim, da tudi oni dobijo nekaj tega, česar sem deležen sam, mi pomeni več kot ves luksuz, ki bi si ga lahko privoščil,« je dejal, ko je leta 2018 otrokom v svoji vasi podaril 300 Liverpoolovih dresov. Zato so leta 2022 Maneju podelili Socratesovo nagrado, ki je namenjena nogometašem za njihova dobra dela zunaj nogometnih igrišč. Ob prejemu nagrade je Mane povedal: »Včasih sem glede svojega delovanja malo plah oziroma o njem ne želim govoriti, kar pa ne pomeni, da nagrade nisem vesel. Predvsem sem vesel, da lahko pomagam ljudem in da pomagam izboljšati težke razmere, v katerih živijo.«

Phillip je trdno odločen in si želi tudi on postati dober nogometaš z velikim srcem za druge. Želimo mu, da mu uspe.

NALOGA: Daruj nekaj svojih prihrankov v nabiralnik za uboge otroke v misijonih.

opravkov. Oddaljila se je od Boga in je počasi tudi izgubljala vero. In nazadnje je rekla, da ne bo več hodila v cerkev in ne bo več voditeljica. Njej se je to takrat zdelo v redu, vsem ostalim pa je bilo hudo, ker so vedeli, da je v srcu vseeno zelo dobra oseba.

To je trajalo kar nekaj časa, potem pa je Tasha videla, da je naredila napako. Takrat je namreč rodila hčerkico, ki ji je dala ime Elena. Z otrokom je bilo na začetku vse v redu, kmalu pa je hudo zbolela. Tasha se je zelo prestrašila in se spraševala, kaj naj naredi. Na nikogar se ni mogla obrniti po pomoč, saj se je sama oddaljila od skupnosti. Edini, na katerega se je lahko obrnila, je bil Bog. Začela je ponovno moliti. In ko je tako veliko molila, se ji je postopoma tudi vračala vera. Nekoč je Bogu obljubila: »Če pozdraviš mojo hčerko, bom spet začela hoditi v cerkev in bom spet postala voditeljica.« Tako se je tudi zgodilo. Bog je uslišal njeno iskreno molitev. Punčka Elena je kmalu dobila možnost, da je šla v bolnico. In tam se je tudi pozdravila.

Tasha je bila zelo vesela, da je mala Elena ozdravela, zato je tudi sama izpolnila svojo obljubo. Vrnila se je v cerkveno skupnost in od takrat naprej zelo vestno opravljala svojo nalogo kot voditeljica. Tasha še danes vsako nedeljo gre v cerkev in vodi nedeljske molitve za ljudi iz svojega malega mesteca. Tako imajo ljudje v cerkvi nedeljsko bogoslužje, kjer molijo, se srečajo in so veseli.

NALOGA: Ali je tudi tebe Bog že uslišal v kakšni prošnji? Prosi ga za kakšno konkretno dobro stvar in opazuj, kako te bo uslišal.

SREDA, SVETI VEČER – 24. december

Družina me ima rada

Zgodbo pošilja: Barbara Čuk, Mehika

V Mehiki so pogoste družine z več otroki. Kot v telenovelah veliko žensk hrepeni po ljubezni. Želijo si, da bi od nekod prišel princ iz pravljice in jih popeljal v obljubljeni deželo. Na žalost je resnica dosti drugačna. Navidezni princ se spremeni v tirana in mame ostanejo same z otroki.

Tudi Tadeova mama je hrepenela po ljubezni in je pred njim imela že tri otroke. Bila je brez moža, saj so jo vsi po vrsti zapustili. Ko se je rodil Tadeo, je bila utrujena ter izmučena. Tadeo je bil star komaj sedem dni, ko ga je pustila pri bratovi družini in odšla neznano kam. Bratova žena Teresa je bila dobrega srca in je z odprtimi rokami sprejela malega Tadea,

Children. Čeprav je ustanova namenjena uličnim otrokom, vsak teden obiskujemo tudi zapor in izvajamo animacijo za tamkajšnje otroke. Po prestani kazni se lahko nekaj teh otrok pridruži otrokom v Bosco Children in nadaljuje šolanje v enem od naših programov.

Abraham se je v zaporu vsak petek srečal s salezijancem, ki jih je obiskoval, in kmalu je lahko prišel v Bosco Children. Pri nas se je takoj aktivno vključil in se poglobil predvsem v knjige. Ko je prišel, ni znal brati ne amharško, še manj angleško in se je moral naučiti vsega, kar je v teh letih zamudil. Učil se je dneve in noči. V naši šoli imamo sicer poklicno šolo za tehnične smeri, a za tiste, ki želijo, nudimo tudi možnost vključitve v redno osnovno šolo ter nato v študij. Abrahamu so bili v veliko pomoč salezijanci, učitelji in prostovoljci v Bosco Children. Tako je imel vse možnosti, da uresniči svoje želje in možnosti. Poleg šole je izpilil tudi veliko drugih talentov. Z odliko je opravil tako osnovno kot tudi srednjo šolo. Potem pa je izrazil željo, da bi tudi on postal salezijanec, saj je imel zelo dober zgled in tudi on želi pomagati mladim. Najprej je šel študirati strojništvo, ki je izjemno težak študij, a ga Abraham opravlja z odliko. Trenutno je v zadnjem, petem letniku, pripravlja tudi diplomu in junija bo diplomiral. Hkrati pa je že oddal prijavo za vstop v salezijansko družbo, saj želi postati duhovnik. Vsi se veselimo njegove prihodnosti.

NALOGA: Nekateri otroci imajo težko otroštvo. Bodi pozoren do njih, zmoli zanje in daruj svoj dar v adventni nabiralnik.

TOREK – 23. december

Bog je ozdravil hčerkico

Zgodbo pošiljata: Timotej Cvirn in Jaka Mojšker, Kanada, Arktika

Sva Timotej in Jaka. Bila sva čisto na vrhu Zemlje, na Arktiki v Kanadi, kjer sva pomagala kot laiška misijonarja. Tam sva živela v misijonu in pomagala ljudem. Življenje na Arktiki je zelo težko. Pol leta je tam samo sneg in mraz. Noči na severu so zelo dolge. Ljudi je malo, po širnih snežnih poljanah pa se sprehajajo razne divje živali, kot so severni medvedi. Na Arktiki prav tako ni veliko duhovnikov, zato nedeljske molitve vodijo kar navadni ljudje, ki jim pravimo laiki.

Danes pa bi vam rada povedala zgodbo o voditeljici Tashi. Voditeljica Tasha je bila zelo vestna in zelo prijazna. Vsi ljudje so jo imeli radi. Nekoč pa je postala nesrečna. Stiskale so jo skrbi vsakega dneva in imela je polno drugih

TOREK – 2. december

Amos se uči brati

Zgodbo pošilja: s. Urša Marinčič, Uganda

Sem Amos, star sem približno 19 let. Moja mama si ni zapomnila točnega datuma mojega rojstva. Ker je nepismena, si ga tudi ni zapisala. Rodil sem se v Ruandi. Mama je z različnimi moškimi imela več otrok, a jih je veliko umrlo. Trenutno smo v družini mama, jaz in trije mlajši otroci. Ker nismo imeli stalnega doma, smo se veliko selili. Vedno smo zjutraj zgodaj vstali in poiskali delo. Predvsem smo delali na njivah, da smo si priskrbeli hrano. Ves čas smo živeli iz rok v usta. Pri mojih približno šestih letih se je mama odločila, da gremo iskat boljše življenje v Ugando. A se je v resnici nadaljevalo enako kot v Ruandi. Mama se pogosto tudi zateka v alkohol, verjetno zaradi stiske, ki jo nosi v sebi.

V celem svojem življenju nisem bil niti en dan v šoli. Ni bilo denarja, pa tudi mama ni razumela, kako je šola pomembna. Imel pa sem veliko srečo, ko je moja družina spoznala Šolske sestre sv. Frančiška Kristusa Kralja. Sestre so nam prinesle veliko upanja. Pomagale so, da je moj najmlajši bratec preživel. Pomagajo tudi pri šolanju mojega brata in sestre, saj mama v svojem stanju tega ni sposobna. Najbolj pa sem vesel, da so mi sestre omogočile, da se v delavnici učim popravljati motorje. Tako bom kmalu lahko postal mehanik in zaslužil denar. Sestre so mi dale tudi varno sobico, kjer lahko stanujem. Ob njih se učim samostojnega in odgovornega življenja.

V tem času, odkar poznam sestre, sem bil tudi krščen. Zelo sem vesel, da sem postal Božji otrok. Sestre so me naučile podpisati se na dokumente, omogočile pa so mi tudi trimesečni tečaj pisanja in branja. Res sem vesel in hvaležen, da je moje življenje sedaj lepo in da je vanj posijalo sonce!

NALOGA: Prosi starše, naj te naučijo neko novo spretnost: narediti izdelek iz lesa, speči pecivo, posaditi rastlino.

SREDA, SVETI FRANČIŠEK KSAVERIJ, ZAVETNIK MISIJONOV – 3. december

Moizy postane kristjan

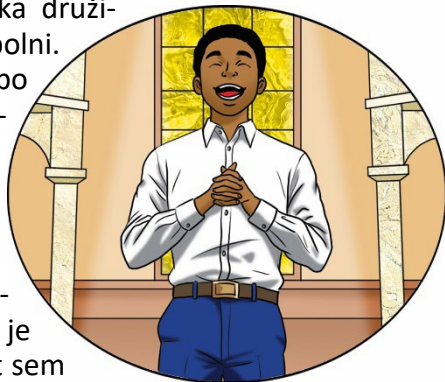
Zgodbo pošilja: s. Marjeta Zanjkovič, Madagaskar

Družina Sahid je bila revna 9-članska družina. Otroci so bili podhranjeni in često bolni. Pogosto so prihajali v našo ambulanto po zdravila in mleko. Mama je imela tradicionalno plemensko vero, oče pa je bil musliman. Vsi otroci pa so hodili v našo šolo sester salezijank.

Prvorojenec Moizy je bil od vseh najbolj marljiv in nadarjen. Ko smo ob sobotah sestre v župniji poučevale verouk, je Moizy vedno postaval ob cerkvi. Večkrat sem ga vprašala, če si tudi on želi k verouku. Nasmehnil se je in povedal, da pri njih ne molijo, a on želi spoznati Jezusa in katoliško vero ter prejeti tisti beli kruh, ki ga njegovi sošolci dobijo v cerkvi. Govorila sem z njegovimi starši. Oče mi je povedal, da je Moizy že tako bolj naš kot njihov in da doma vedno govori o sestrah. Tudi mama ni nasprotovala, četudi ni vedela, za kaj pravzaprav gre.

Ko je Moizy začel pripravo na krst, je žarel od sreče in je takoj povabil tudi svojega mlajšega bratca. Tudi tu je bil vedno marljiv učenec. Po dveh letih priprave je dobro razumel, kaj pomeni zakrament krsta in kaj bo postal ob njegovem prejemu. Na velikonočno vigilijo leta 1990 je ponosno in ganljivo sklonil glavo nad krstni kamen in postal Božji otrok, star 12 let, a meni se je zdel že odrasel. Nihče od njegove družine ni bil prisoten, razen mlajšega brata, ki je bil krščen naslednje leto. Preden sem ga pospremila v cerkev, sem mu šepnila na uho: »Ne pozabi prositi Jezusa za svoje starše ter brate in sestro.« Pokimal je in stekel za drugimi tovariši.

Naslednje leto je bil sprejet med prvoobhajance. Tako se mu je uresničila srčna želja, da prejme tisti beli kruh – Jezusa. Moizy pa je bil ta dan še posebej vesel tudi tihe prisotnosti očeta in matere v zadnji klopi. Kako ganjena sta bila, ko jima je sin pritekel izraziti mir s stiskom roke. Moizy in njegov mlajši brat sta redno hodila k sveti maši ob nedeljah in sanjala o tem, da bosta čez kakšno leto tudi birmanca. In tako je tudi bilo. Moizy je prejel zakrament birme in tako postal zgled kristjana za svojo družino in za vse, ki so ga poznali.

vidim, kam hodi Kirill ob nedeljah. Vidim, da je vse, kar počnete, zelo dobro. Zato prihajam, da pomagam, če lahko.«

Nekaj mesecev pozneje je tudi Tatjana, Kirillova mati, začela obiskovati katehezo. Vprašal sem jo, zakaj hodi k njej? Odgovorila je: »Verjamem! Zdaj verjamem temu, kar slišim. Ali boš moj boter?« Najbrž ni treba posebej poudariti, da sem bil osupel. Nisem mogel verjeti. Postal sem njen boter, čez nekaj mesecev pa sem postal tudi boter Igorju, Kirillovemu starejšemu bratu.

Takšnih izkušenj je bilo veliko. V veliki meri sem zaradi njih pozneje postal duhovnik in misijonar, saj sem vedel, da me Bog kliče, naj še bolj sodelujem pri njegovem čudežnem delu v Rusiji.

NALOGA: Zmoli desetko rožnega venca za kristjane v Rusiji in za mir na svetu.

PONEDELJEK – 22. december

Od zapornika do salezijanca

Zgodbo pošilja: Polona Dominik, Etiopija

Abraham se je rodil v revni družini v odročnem delu Etiopije. Družina se preživlja s skromnim kmetijstvom in Abraham je od malega moral pri tem pomagati. Njihova revna hiška je še dandanes daleč od civilizacije, do nje se od ceste hodi kar tri ure peš čez hribe in doline. Mama je Abrahama pošiljala delati na njivo ali pasti živino, on pa si je želel hoditi v šolo. Tega mu starši niso dovolili, saj je bilo na prvem mestu delo. Pogosto je jokal, ko je videl druge otroke hoditi v šolo in domov. Včasih je kje dobil kakšno knjigo in jo naskrivaj imel pri sebi, čeprav ni znal brati. Mama pa se je jezila nanj, ker pri delu ni bil zbran in je »mislil na neumnosti, kot je šola,« tako je pravila.

Ko je bil star okoli 12 ali 13 let, se je mami zdelo, da je Abraham bolj v breme kot v pomoč, zato ga je poslala za delavca na neko domačijo. V zameno za hrano je moral delati kot čuvaj, čeprav je bil v bistvu še otrok. Neke noči je mlad fant hotel vdreti na posest. Abraham, kot zvest čuvaj, je skušal braniti domačijo pred nepovabljenim obiskovalcem. Z mladim vsiljivcem sta se stepla, pri tem pa je Abraham fanta z nečim udaril in poškodoval. Ta je zadevo prijavil policiji, ki je Abrahama odpeljala v pripor. V njem je bil kar nekaj tednov, čeprav ni bilo nobene obsodbe. A policisti niso vedeli, kam naj z njim, saj domov ni mogel iti. Zato so ga odpeljali v glavno mesto Adis Abebo v zapor za otroke in mladostnike. V zaporu je končno imel vsaj možnost hoditi v šolo, ki je namenjena zaprtim otrokom. Ta zapor pa ima tudi dogovor o sodelovanju z našo ustanovo Bosco

otrok, vendar so svoj dom odprli še šestim otrokom in jih posvojili. Presenečeni so bili, ko so videli, kako lepe otroke ljudje zapuščajo. V Ženjo so novi starši vložili veliko ljubezen. Njo pa Bog uporablja, da daje upanje ubogim, kot sem jaz!

NALOGA: Tudi v Sloveniji je v preteklosti oblast zatirala kristjane. Doga-
jale so se hude stvari. Bodi kot Ženja, nasmej se ljudem, ki so potrti in
zmoli za Slovenijo, da bi se ljudje razumeli med seboj.

ČETRТА ADVENTNA NEDELJA – 21. december

Otroci so znak upanja

Zgodbo pošilja: p. Janez Sever, Rusija

Otroci so bili v Rusiji vedno znak upanja. Ko sem avgusta 1992 kot misijonski prostovoljec pri-
šel prvič v Rusijo, v mesto Magadan, se je Katoliš-
ka Cerkev ponovno rodila. To je bil pravi čudež v
kraju, kjer nikoli ni stala nobena cerkev in je bil v
zgodovini povezan s taboriščem za zapornike, gula-
gom. V času mojega dela tam me je presenetilo, da so
prav otroci prvi prišli v cerkev. Prišli so preko svojih učiteljev, ki so jih povabili,
da pomagajo pri dobrotelčnih programih za revne in so nato začeli obiskovati
bogoslужje. Privlačilo jih je lepo petje in topli osebni odnosi. Začeli so spozna-
vati zgodbo Jezusa Kristusa in so pogosto prosili za krst.

Kirill je bil eden takih dečkov. Ko sem ga spoznal, je bil star devet let. Nje-
gova mati je bila učiteljica. Mamina kolegica v šoli je Kirilla vključila v enega od
projektov pomoči ubogim. Kirill je pri razdeljevanju pomoči in obiskovanju rev-
nih spoznal, da ni tako reven, kot je mislil. Videl je revščino drugih. Od takrat
se je nehal pritoževati svoji mami. Sam je začel hoditi k maši. Po določenem
času in pripravi je zaprosil za krst. Mati mu je dovolila, oče pa se je odločno
uprl. Bilo je tako hudo, da so Kirill in njegovi starši stali zunaj pred cerkvijo, ko
se je v cerkvi že začela sv. maša za krst. Kirill je neutrudno prosil očeta, naj mu
dovoli. Odgovor je bil vedno »Ne!«. Še več, oče mu je celo zagrozil, da če se bo
dal krstiti, ne bo več njegov sin. Kirill je začel jokati. Šele takrat je oče popustil.
Kirill je hitro stekel v cerkev, kjer ga je čakala njegova krstna botra.

Kmalu zatem je k maši začela prihajati tudi njegova mati. Nekoč sem jo
vprašal, kakšno je njeno mnenje o veri. Rekla je: »Veš, jaz sem učiteljica in
poučujem marksizem ter leninizem. Tudi jaz sem verjela vanju. Seveda zdaj
vem, da nimata prav, vendar še ne verujem v Kristusa. Rada pridem sem, da

Postal je animator in pozneje učitelj na naši obrtni šoli. Našel si je prid-
no katoliško dekle in sta se poročila v naši župniji. Ko sem se po več letih
vrnila v ta kraj, je bil Moizy s svojo družino med prvimi, ki me je prišel
pozdraviti. »Za to, kar sem danes, se moram zahvaliti dragemu Bogu in
vam,« je ganljivo izjavil. Ponosno mi je zaupal, da mu je uspelo pripeljati
k zakramentu še dva brata.

Ko sem bila čez kakšno leto spet na obisku, mi je Moizy prišel povedat,
da je njegov oče zelo bolan in si me srčno želi videti. Šla sva. Oče je nepo-
kreten ležal na postelji. Ko me je zagledal, je rekel: »Sestra Marjeta, vesel
sem, da sem vam dal vse svoje otroke!« »Ne meni, dragi gospod Said,«
sem mu odgovorila, »dali ste jih Bogu, ki vas sedaj čaka, da vas za ta veliki
dar bogato nagradi.« Ni odgovoril, le solze so mu polzele po licu. En teden
po tem ga je sin Moizy pospremil k večnemu počitku na muslimansko
pokopališče, kot si je želel.

Ob koncu tega zapisa si ne morem kaj, da ne bi pomislila na Mojzesa,
ki ga je Bog poslal, da izpelje svoje ljudstvo iz suženjstva v obljubljeno
deželo. Naš Moizy pa je bil izbran, da popelje svojo družino iz suženjstva
nevere v Božji objem vere, upanja in ljubezni.

NALOGA: Moizy je v veri dobil novo življenje. Kaj tebi pomeni vera? V
čem ti pomaga?

ČETRTEK – 4. december

Guilhermi in babica Ana

*Zgodbo pošiljata: Rajko in Ana Špehar
Vrtin, Brazilija*

Ime mi je Guilhermi, star sem osem
let. Bogu sem hvaležen, da živim s
starši, saj tukaj zelo veliko otrok živi
samo z enim staršem, ker so ti loče-
ni. Starejši brat je bolj umirjen kot jaz,
skrbi zame in že postori marsikatero stvar
doma. Sam pa se zelo težko zberem, saj
imam bolezen, ki se ji reče Aspergerjev sindrom.

Moja starša cele dneve delata, da lahko preživimo. Mami dela v trgo-
vini s spominki, kot mnogo mater tukaj, ki lahko dobijo le delo v majhnih
trgovinah, delo čistilke ali kuharice. Oče dela ponoči, ker je to delo bolj

plačano. Poleg tega ima zjutraj čas, da naju z bratom pospremi do šole. Oče dela kot varnostnik oziroma nočni čuvaj. Vozi se z motorjem po ulici in opazuje, da se ne zgodi kakšna kraja ali se prižge kakšen alarm v hiši. Takrat mora ukrepati.

Dve ulici naprej od nas živi tudi moja babica Ana, ki jo imam zelo rad in večkrat pazi name. Babica peče zelo dobre torte iz banan. Živi v baraki, ki ima samo en majhen prostor. Ta služi hkrati za spanje in kuhanje. Za zaveso pa sta še tuš in stranišče. V zelo podobni hiši živim tudi jaz, tako kot še mnoge družine tukaj. Babica se je zelo mlada zaljubila v Indijanca. Takrat je imela le 14 let. Mojo mamo je rodila že pri 15 letih. Njeni starši niso niti mogli niti hoteli poskrbeti zanjo in za novorojenko, indijanski fant pa je ostal v krogu svoje družine. Tako je moja babica ostala sama z otrokom, brez preživnine. Bogu hvala so jo kmalu po porodu zaposlile tukajšnje sestre in je nato več kot 35 let delala pri njih. Ni ji bilo lahko, a je še danes hvaležna, da so ji župnija in sosede pomagali prebroditi najtežje trenutke. Sama sedaj vrača hvaležnost, ko pomaga pri kuhanju na raznih dogodkih. Kuha tudi juho za brezdomce in šiva za otroke, ki nimajo oblačil. Vse to dela, čeprav ji že pešajo moči in tudi njej zmanjkuje denarja za potrebna zdravila.

Zelo sem hvaležen za svojo družino. Najraje imam, ko se v nedeljo zberemo, gremo k sveti maši in imamo skupaj kosilo. Ko bom večji, si želim biti policist ali vojak, zelo so mi namreč všeč uniforme. Vem, da bo težko, saj za šolo ni denarja. A tako kot moja babica donna Ana, kot jo kličejo tukaj, tudi jaz ne bom obupal, saj vem, da je z Božjo pomočjo in s pomočjo dobrih ljudi vse mogoče.

NALOGA: Prosi mamo ali sorodnico, da skupaj spečeta piškote in jih podelita nekomu, ki je osamljen.

PETEK, MIKLAVŽEV VEČER – 5. december

Sv. Miklavž, izpolni mi prošnjo!

Zgodbo pošilja: s. Barbara Peterlin, Ukrajina

Sofija je stara štirinajst let. Njena mamica je imela zelo težak porod. Ko je odhajala iz porodnišnice, je mislila, da nese domov zdravo deklico. Počasi pa se ji je zdelo vse bolj čudno, da se deklica ne razvija tako kot njen starejši brat. Na pregledih so se zdravniki le spogledovali. Koliko strahu je to prineslo Sofijini mamici. Po več letih mučnih preiskav so Sofiji

do sedaj z operacijami na obrazu naredili že več popravkov. Zdaj pa iščejo možnosti, da bi lahko šla v šolo za otroke s posebnimi potrebami. Tako bo v okolju, kjer ima vsak otrok nekaj težav, in ne bo tako izstopala. Deklica je zelo pametna in bo lahko dokončala šolo in prišla do poklica. Tako bo sčasoma lahko enakovredna z drugimi otroki. Včasih so potrebne majhne stvari, ki prinašajo veliko veselja in upanja.»

NALOGA: Bodi prijazen do sošolcev, ki imajo kakšno telesno hibo.

SOBOTA – 20. december

Ženja

Zgodbo pošilja: p. Janez Sever, Rusija

Vsakič, ko vidim majhno deklico Ženjo, se spomnim na upanje, ki mi ga je Bog dal po njej ... Najino prvo srečanje je bilo zelo nenavadno. 13. junija leta 2023 sem bil s številnimi romarji v Belostoku, majhnem mestecu v Sibiriji v Rusiji. Na god svetega Antona Padovanskega smo poromali k njemu posvečeni cerkvi. Pri maši in procesiji se nas je zbralo lepo število vernikov. Meni pa je tudi pripadla čast, da sem imel pridigo.

Belostok so v začetku dvajsetega stoletja ustanovili poljski priseljenci. Na začetku je poljskim naseljencem šlo dokaj dobro in vas se je hitro razvijala. Kasneje v času Sovjetske zveze pa so Poljake začeli zatirati in so jim vzeli premoženje. Oblast je zaprla preko sto moških, jih lažno obsodila in umorila. Na našem romarskem shodu smo v procesiji šli na bližnji hrib in ponovno postavili jekleni križ kot spomenik ubitim možem, da se ne pozabi, kaj se je zgodilo.

Ko se je naša procesija končala in smo se vračali v cerkev, sem bil v srcu zelo žalosten. Navdajale so me temne misli. »Nismo daleč od tega, da se bodo take stvari spet dogajale!« sem si govoril. Ravno v tistem hipu, ko sem bil najbolj zazrt vase, je k meni pristopila mala Ženja v čudoviti rožasti oblekici. Raztegnila je roke in me objela. In to me je zelo presenetilo in ogrelo! Vprašal sem jo: »Kako ti je ime?« Z lepim nasmehom mi je odgovorila: »Žeeeeenja!« Moje srce se je v trenutku dvignilo iz teme in napolnilo s toplino. Spet je postalo mehko. V tistem preprostem trenutku sem se počutil, kot da je Bog osebno prišel k meni, da bi me potolažil in mi rekel: »Ti si moj. Ne boj se. Jaz sem z vami do konca časov!«

Ženja je zelo poseben otrok. Njeni starši so jo zapustili, vendar jo je sprejela neka pobožna katoliška družina iz župnije v Tmsku. Imeli so že sedem svojih

PETEK – 19. december

Otroci s posebnimi potrebami so blagoslov

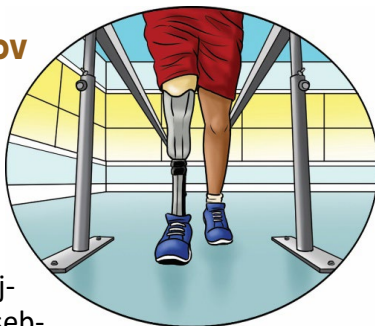
Zgodbi pošiljata: s. Vesna Hiti, Burundi, in s. Anka Burger, Ruanda

Tudi v Afriki so otroci s posebnimi potrebami. Zanje skrbijo tudi slovenske misijonarke.

S. Vesna iz Burundija nam pripoveduje: »Ko vstopim v center AKAMURI, mi ob srečanju z "najlepšimi" otroki zaigra srce. To niso le otroci s posebnimi potrebami, ampak otroci s posebnimi darovi in posebnimi blagoslovi. Objame me toplina žarečih oči, prevzame pristno veselje in vedno znova me preseneti iskriha hudomušnost. Občudujem njihovo solidarnost, medsebojno pomoč in intenzivno doživljanje sedanjega trenutka. Vsaka najmanjša pozornost je dovolj velik razlog za praznovanje. Tudi sama se veselim z njimi vseh skromnih uspehov, ki jih okolica skoraj ne opazi. Na oddelku za fizioterapijo pa se dogajajo pravi čudeži.

Enega od takih čudežev je doživel tudi šestletni Bethel. Mama ga je prinesla v center Akamuri, ker je imel močno deformirana kolena. Zelo težko je hodil in otroci iz sosesčine so mu nadeli vzdevek "mipango", kar pomeni "krivonogi". Zaradi tega je bil nesrečen. Ni se hotel družiti z njimi in se je zapiral vase. Ker so starši zelo revni, niso imeli denarja, da bi zanj plačali zdravljenje, ki traja zelo dolgo. Pa je Božja Previdnost poskrbela, da je mama dobila delo pri nas sestrah v okviru projekta Slovenske karitas. Bethel je dobil ortopedske opornice in je dolgo časa hodil na fizioterapijo. Napori niso bili zaman. Zdaj hodi normalno, kot vsi ostali otroci, je vesel, sproščen in odločno pove: "Zdaj me sošolci ne bodo več klicali mipango, ampak samo Bethel!" Tudi mama je zelo vesela, ker je otrok ozdravel, pa še sama je prišla do dela in stalnega zaslužka, ter tako lahko poskrbi za preživetje družine.«

S. Anka iz Ruande pa takole pravi: »Deklica Alice je stara sedem let. Rodila se je z napakami na obrazu, poleg tega je imela tudi zajčjo ustnico. Njene obrazne posebnosti so bile zelo opazne. Velikokrat svojo mamo sprašuje, zakaj jo ljudje tako čudno gledajo. Tudi otroci v šoli jo večkrat sprašujejo, zakaj je taka. To pa deklico zelo boli. Kadar jo zelo prizadenejo, se hudo odzove. Njena mama sedaj že več kot eno leto dela pri sestrah usmiljenkah. Vključena je v program Z delom do dostojnega življenja. Tako je že zaslužila nekaj denarja, da je lahko deklico peljala k zdravniku. Tudi sestre smo ji pomagale, saj zdravstvene storitve veliko stanejo. Deklici so

potrdili, da ima posledice poškodbe ob rojstvu. Hodi sicer v šolo, vendar se ne more tako hitro učiti kot njene sošolke in sošolci. Sofija ima zelo rada glasbo in ples. Zelo lepo riše s svinčnikom. Rada nastopa in k sodelovanju pritegne tudi druge otroke. Napolnjuje jo veselje, ki ga širi naokrog. V Ukrajini, kjer živijo, že nekaj let divja vojna. Sofija z mamico živi blizu glavnega mesta. Njen oče pa je kot vojak na bojišču.

Z mamico sta izvedeli, da se v Kijevu enkrat na mesec zbirajo družine, ki imajo otroke s posebnimi potrebami. Sofija je mamico dolgo prosila, da bi tudi oni dve hodili na ta srečanja. Res sta prišli. Sofijo je bilo malo strah, saj ni nikogar poznala, vendar se je takoj spoznala s prostovoljci in nekaterimi otroki, njena mama pa z ostalimi mamicami. Že ob prvem obisku jih je obiskal tudi sv. Miklavž.

Sofija takole pripoveduje: »Na začetku programa sta nas pozdravila Zvezdica in Bombonček. Veliko zanimivih iger sta nam pripravila, potem pa sta nas spodbudila, da smo poklicali sv. Miklavža. Otroci smo ga klicali na vso moč. Ko je stopil skozi vrata, sem takoj vedela, kaj ga moram prositi. Hitro sem vstala in vprašala, če lahko povem svojo željo. Sv. Miklavž me je z nasmehom na obrazu spodbudil, naj prosim. Na glas sem povedala to, kar že dolgo nosim v svojem srcu in si močno želim: "Sv. Miklavž prosim te, da moj oče ne bi umrl in bi se končala vojna." Nič drugega ne potrebujem, to je moja edina prošnja. Ne vem, zakaj so takrat vsi odrasli začeli jokati. Tudi sv. Miklavžu je po licu zdrsela solza, potem pa je razprostrl roke in me zelo močno objel. Tako varno sem se počutila v njegovem objemu, da bi z njim odšla, kamorkoli bi bilo potrebno. Miklavžu sem potem zapela svojo najljubšo pesem. Pomagali so mi tudi ostali otroci. Mislim, da nam je zelo dobro uspelo in je bil sv. Miklavž vesel našega nastopa. Preden je odšel, nam je še podaril bombone in tople nogavice. Z njim smo se tudi fotografirali. Ko je odhajal, me je še enkrat pogledal. Iz njegovih dobrih oči sem razumela, da bo poskrbel za mojo prošnjo. Vsak dan mi misel na sv. Miklavža prinese veliko veselja in vem, da se bo zelo potrudil ter izpolnil mojo željo.«

NALOGA: Pomagaj Sofiji in zmoli na priprošnjo sv. Miklavža, da Bog izpolni njeno prošnjo.

SOBOTA, SVETI MIKLAVŽ – 6. december

Angeli so držali avto

Zgodbo pošilja: Janez Krmelj, Madagaskar

Na Madagaskarju so poti blatne in dostikrat težko prevozne. Ko sem nekoč vozil tovornjak in v njem ljudi, se mi je pripetila nesreča. Bil sem zelo utrujen in nepozoren, zato sem v nekem trenutku mislil, da vozim avto. Peljal sem po utirjenih kolesnicah, ki jih z navadnim terenskim vozilom zlahka prevoziš. Vendar pa je bil tovornjak, ki sem ga vozil, kakšnih 30 cm širši od avta. Tako sem zapeljal čisto na rob pobočja. Kolo je bilo navpično z robom ceste. Ko sem zagledal, kje sem in kako na rob sem zapeljal, sem bil v težkem položaju. Drugi šofer, ki je bil z mano v tovornjaku, me je ustavil in zavpil: »Dol bomo padli!« Ko sem šel ven in videl, da se lahko tovornjak vsak hip prevrne po pobočju, sem tudi jaz zavpil: »Tako vsi ven!«

Tisti, ki so sedeli zadaj v tovornjaku, niso vedeli, kaj se dogaja, saj niso videli ven. Ko so izstopili, smo se vsi spraševali, kako bi rešili situacijo. Odločili smo se, da najprej razvijemo vrv na vitlu, da bi se lahko privezali. Bal sem se, da se bo že v tistem kratkem času tovornjak s tovorom vred prevrnil v dolino. Bogu hvala smo vrv odvili brez težav. A je bila prekratka. Domačini, ki so bili z menoj, so predlagali: »Saj bomo vlekli, vsi bomo vlekli.« In res so začeli vleči, a sem jih kmalu ustavil in rekel: »Lopato potrebujemo, da skoplremo kanal, po katerem bo kolo odvilo nekoliko bolj navznoter, da ne bomo zdrsnili dol.«

Vrhno trdo plast smo torej razkopali. Pod njo so bili kamni, korenine in še marsikaj. Nazadnje sem si rekel: »Zdaj pa bo, kar bo.« Vžgal sem tovornjak in dal v najnižjo prestavo. Oni so počasi vlekli, jaz pa sem počasi odvijal vozilo v stran. In uspelo nam je.

Pustil sem tovornjak na sredi ceste in šel še enkrat pogledat mesto, na katerem je stal prej. Ko sem z nogo malo pritisnil navzdol tam, kjer je bilo prej kolo, se mi je udrlo in zemlja je zdrsula po pobočju. Kako je mogoče, da se to ni zgodilo prej? Teža tega kamiona je šest ton! Če se teža kamiona razdeli na štiri kolesa, pride po eno tono in pol na vsako kolo. A vsa ta teža kamiona, ki je stal tam, terena ni udrla. Jaz pa sem pritisnil s težo ene same noge in se je udrlo. Kako ne bo človek ob tem rekel, da ga je Božja roka rešila iz težke zagate.

NALOGA: Bogu ni nič nemogoče. Zahvali se za vse njegove dobrate in daruj svoj dar za otroke v misijonih v adventni nabiralnik.

ČETRTEK – 18. december

S šolo se vse spremeni

Zgodbo pošilja: s. Zvonka Mikec, Angola

Sredi lanskega leta se je upokojila ena od čistilk v naši šoli, zato smo morali poiskati novo. Ena od sester v naši salezijanski skupnosti zelo dobro pozna ljudi v župniji. Predlagala je gospo, ki ima sicer že čez 50 let, a nas je njena zgodba tako nagovorila, da smo jo zaposlile. Zanj je bil to pravi čudež. Živi blizu naše šole. Doma skrbi za bolno mamo, pri njej pa živijo tudi njene hčere, od katerih ima ena že male otroke.

Deklica Domingas je stara 6 let, deček Abraão pa 8. V šolo še nista začela hoditi, saj nimata rojstnega lista. Le kaj naj naredimo? Naša šola je za najrevnejše otroke, a da se lahko vpišeš v šolo, potrebuješ dokument. Domingas in Abraão sta večkrat prihajala k nam z babico in gledala otroke v šoli.

Lani sem na obisku v Sloveniji zbrala kar nekaj denarja za pomoč otrokom v Angoli. Z njim smo lahko kar desetim otrokom pomagali pri šolanju v naši šoli. Domingas in Abraão sta bila prva na seznamu. Začela sta hoditi v šolo, Domingas v prvi razred in Abraão v drugega, četudi še nista na uradnem seznamu učencev. Najprej moramo prepričati očeta, da gre z mamo na občino in otroke registrira. Če to ne bo šlo, bomo poskušali na drugačen način, da se bo letos to uredilo. Otrok sta dobila vse potrebno za šolo: od uniforme do zvezkov in ostalih šolskih potrebščin. Še posebno pa smo poskrbeli za dnevno malico, kajti deklica Domingas je bila podhranjena.

Ne da se opisati, kako vesela sta vsak dan, ko zjutraj prideta v šolo. Ko šolski zvonec zvoni za malico, veselo priskačeta, mirno pojedeta pripravljeno malico in odhitita nazaj med vrstnike za igro in učenje. Tako sta vesela, da zdaj prihajata tudi ob sobotah k verouku in se veselita vsakega dneva, vsake pozornosti ...

Zdaj sta postala naša in v niju se je prižgala luč upanja, saj rasteta in se lahko razvijata kot ostali otroci. Že sanjata, kaj bosta postala, ko bosta velika. Tega si prej nista upala. Z veseljem se učita in sodelujeta v vsem, kar jima šola nudi. Boglonaj vsem dobrotnikom, ki omogočajo, da se ti »čudeži« dogajajo!

NALOGA: Na spletni strani Misijonskega središča Slovenije razišči možnosti botrstva po svetu. Povabi svoj razred ali veroučno skupino, da sprejmete botrstvo za kakšnega otroka v misijonih. Lahko si začnete dopisovati.

SREDA, ZAČETEK BOŽIČNE OSEMDNEVNICE – 17. december

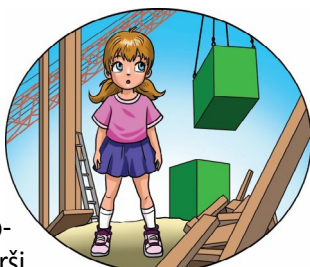
Zgradili bomo hišo

Zgodbo pošilja: s. Marta Meško, Ukrajina

Štiri mesece po začetku vojne v Ukrajini smo Marijine sestre spoznale malo Darinko. Skupaj s prostovoljci smo prišle v njihovo vas, ki je bila en mesec pod rusko okupacijo. V tem kratkem času je bila v vasi porušena več kot polovica hiš. Darinka je do vojne živela v veliki hiši skupaj s starši, starimi starši ter družino njene tete, ki je pestovala malega prvorojenca Nikita. Ko so njihovo vas obstreljevali vojaki, se je cela družina skrivala v kleti. Tam so preživel kar štiriindvajset dni. Jedli so ozimnico. Bali so se kuhati, da jih dim ne bi izdal sovražnikom. Spali so na trdem, mrzlem podu. Darinka pa se je ves čas najbolj bala za svojega malega bratranca, da se mu ne bi zgodilo kaj hudega.

Že v prvih dneh je bil porušen in požgan tudi njihov dom. Ostali so čisto brez vsega. Vse je zgorelo. Vse postelje, omare, posoda, oblačila in igrače. Ostalo jim je le to, kar so imeli oblečeno. Vendar so srečni, da so ostali živi. Ko so ruski vojaki odšli, so prostovoljci začeli prebivalcem prinašati obleko, hrano, posodo pa tudi igrače. Podarili so jim divan, mizico, štedilnik, nekaj omar in dva stola. Tako so si v hlevu uredili prostor, ki služi kot spalnica, kuhinja in kopalnica v enem. Tu sedaj živita dedek in babica. Darinka s starši živi v vasi pri dobrih ljudeh, ki jim pomagajo s streho nad glavo, prav tako tam živi tudi njena teta z družino. Vsak dan gre na obisk k babici in dedku, kjer se rada igra.

Takole nam je pripovedovala: »Poleti, ko sem se igrala na dvorišču, so prišle k nam Marijine sestre in prostovoljci. Slišala sem, kako jim babica in dedek pripovedujeta o groznih rečeh, ki so se nam zgodile. Sestre so rekle, da bi nam lahko pomagale z opeko, lesom in drugim materialom, da bi si zgradili novo hišo. Začelo se je uresničevati to, kar sem si ves čas želela. Na našem dvorišču je bilo vsak dan polno ljudi. Ves dan so čistili ruševine. Opazila sem, da dedek ne joka več, da je njegov obraz postal svetel. Zelo sem vesela. Zidarji so nam v nekaj tednih spet zgradili tako hišo, kot smo jo imeli pred vojno. Kaj vse sem videla v tem času: od zelo dolgih tovornjakov, do viličarjev in dvigal pa polno pridnih rok in nasmejanih obrazov. Vse to me je zanimalo. V naši hiši je vsak dan kaj novega. Mamica mi je že pokazala, kje bo moja soba, kje bomo imeli kuhinjo in kopalnico. Komaj čakam, da bomo spet vsi skupaj živeli v našem domu. Sestre so nam podarile tudi čudodelne svetinje. Jaz jo nosim ves čas, tudi ko grem v vrtec in ko spim. Marija me vedno spremlja, varuje in spominja na vse dobre ljudi, ki nam pomagajo.«

NALOGA: Zmoli za mir na svetu, posebej še za mir v Rusiji in Ukrajini, v Sveti deželi in v Afriki. Daruj kakšen dar v adventni nabiralnik.

DRUGA ADVENTNA NEDELJA – 7. december

Vreče riža lažje od peresa

Zgodbo pošilja: Janez Krmelj, Madagaskar

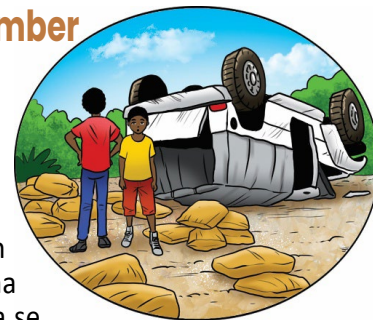
Bil je sveti večer pred božičem. Naš šofer je moral peljati nekega bolnika v bolnico. Ko se je vračal, je imel na prtljažniku avtomobila naloženih 900 kg riža. To je kar 18 velikih težkih vreč. In na teh vrečah sta med vožnjo ležala dva fanta, ki sta se skupaj z njim peljala domov. Eden od fantov je bil šoferjev sin. Kadar je prtljažnik polno naložen, se avto med vožnjo obnaša drugače kot prazen. Šofer pa ni bil izkušen.

Prišli so na odsek ceste tik pred misijonom Ampitafa. Tukaj je cesta kar dobra in lahko voziš 30 do 40 kilometrov na uro ali celo več. Ne vem, kako hitro je takrat vozil naš šofer. A zaradi teže ga je začelo zanašati in ni več našel ravnovesja. Kar naenkrat ga je zaneslo čez rob cestišča. Avto se je kot sveder s tako silo in hitrostjo zvrnil na streho, da se je gotovo kakšnih 10 ali 15 m drsal po bananovcih, ki so rasli ob cesti. Pred sabo je potiskal velikansko gmoto dračja in listja.

Ko je obstal, je imel kabino čisto zmečkano. Šofer je hitro zlezal ven skozi okno, ki je bilo odprto zaradi vročine. Bil je ves zmeden. Ker je vedel, da je najbrž pod vrečami ostal fant, ki je prej ležal na vrhu, ga je hitro začel reševati. Vse vreče riža, ki so bile na fantu, je zmetal z njega. Potem pa so mu rekli tisti, ki so bili poleg: »Kje je pa tvoj sin?« Šele takrat se je zavedel, da je njegov sin tako pokrit s preostalimi vrečami, da ga nikjer ni bilo videti. Ves iz sebe je začel premetavati še preostale vreče. In kaj je bilo? Oba fanta sta se lahko postavila na noge in nobenemu ni bilo nič.

Kaj lahko iz tega sklepamo? V vseh teh avtomobilih se vedno moli rožni venec. In Bog je glavni pri vsem, kar se nam dogaja. On je spremenil težo tovora iz 900 kg v težo enega kokošjega peresa, zato nikomur ni bilo nič! Če bi se kdorkoli ulegel na tla in bi mu na njegove prsi spustili eno takšno vrečo riža, bi gotovo nekaj zakrvavelo iz njegovih pljuč. Tam pa je bilo kar 900 kg riža. In oba fanta sta jo odnesla brez poškodb.

Seveda smo ju z drugim avtomobilom takoj odpeljali v bolnico na slikanje, da ne bi imela morda kakšnih notranjih krvavitve. Nič. Nobene notranje krvavitve. Nobenega udarca, da bi lahko rekli, da je rana ali kaj podobnega. Nič. Kako naj si to razložimo? Ne morem drugače, kot da rečem, da je bil na delu Bog, ki je maso 900 kg zadržal v taki meri, da je na fantova prsa legla kot kokošje pero.

NALOGA: Zmoli desetko rožnega venca in se priporoči sv. Krištofu za srečne poti.

PONEDELJEK, BREZMADEŽNO SPOČETJE DEVICE MARIJE – 8. december

Brezmadežna jih je rešila

Zgodbo pošilja: s. Jožica Sterle, Ukrajina

Marijine sestre čudodelne svetinje v Ukrajini so srečale družino, v kateri so štirje otroci ostali brez mame. Mama jih je zapustila in odšla iskat srečo drugam. Tudi oče se ni kaj dosti zanimal zanje, saj je pogosto bežal v alkohol. Vse štiri vogale družine je zato pokonci držala stara mama, ki je svojega vnuka in tri vnučke iskreno ljubila. Deček je bil star 14 let, deklice pa od 12 do 5 let. V iskanju materinske ljubezni so se otroci hitro navezali na Marijine sestre, ki so se pogosto družile z njimi. Sestre so vedele, da jih morajo pripraviti na samostojno življenje, kajti stara mama je že v letih in kdo ve, koliko časa bo še med njimi.

Tako so jih sestre začele učiti kuhanja, peke in šivanja. Deklice so pogosto prihajale k njim, da so skupaj naredile kaj okusnega, kar so potem nesle domov in razveselile še ostale člane družine. Začele so obiskovati verouk in sv. mašo ter nositi čudodelno svetinjo Brezmadežne.

Skupaj z drugimi otroki so v božičnem času kot koledniki obiskovale družine po vasi. Med zimskimi počitnicami pa so vsak dan prihajale k sestram, da so vsaka sebi ukrojile in sešile hlače. Kako veliko je bilo veselje, ko so sedle za šivalni stroj in jim je šlo delo dobro od rok!

Najstarejša hčerka je kmalu končala osnovno šolo in izbrala si je poklic šivilje. V sebi je odkrila talent, ki ga sedaj razvija in bo postal njen življenjski poklic.

Sedaj so vse deklice že najstnice. Družini še vedno pomaga stara mama, oče pa je medtem nehal piti. Verjamemo, da jih vodi in varuje Brezmadežna, katere svetinjo ves čas nosijo.

NALOGA: Danes je praznik brezmadežne Marije. Izroči Mariji v molitvi vse ranjene družine, kjer je prisoten alkohol.

kazaško, ne razumejo pa ruskega jezika. Zato smo vedno iskali nekoga, ki bi lahko na naših delavnicah govoril kazaško in prevajal nagovore. Tako se nam je torej pridružila tudi Tomiris.

Živahna Tomiris se je rada družila z našimi prostovoljci. Govorili so malo po angleško malo po rusko, predvsem pa je veliko sodelovala s svojim nasmehom in igrivostjo. Minilo je nekaj let in ponovno nas je obiskala skupina mladih iz Gimnazije Antona Martina Slomška v Mariboru. Ko je Tomiris gledala te mlade, kako zagnano živijo svojo vero, se je v njej nekaj zganilo. Kmalu po tistem je prišla k nam in rekla: »Veste, jaz bi se dala krstiti.«

Tako kot vsem smo tudi njej povedali, da se je za to potrebno nekoliko pripraviti. In tako se je pripravljala, učila in prihajala na kateheze. Lansko leto poleti, ko je pri nas gostovala skupina POTA in so dekleta vodila naš oratorij, smo se odločili, da jo bomo krstili. Iskali smo primeren datum, predvsem pa smo iskali primerne botra, saj pri nas nismo našli nobene takega. Tomiris si je med dekleti iz Slovenije za botro izbrala Saro. Sara ji je namreč delovala zelo materinsko. Tako smo Tomiris krstili kot Saro Tomiris, ker je privzela tudi ime svoje botre.

S krstom pa se seveda zgodba ni končala. Tomiris je začela še bolj pridno prihajati v župnijo, pomagati in organizirati različne stvari. Skupino mladih iz oratorija je tako navdušila, da so tudi oni začeli hoditi na mladinska srečanja. Tomiris danes pomaga tudi kot katehistinja. Seveda se mora še veliko naučiti. Pripravlja se tudi na zakrament svete birme, ki ga bo prejela letos poleti, ko bodo pri nas spet prostovoljci iz Slovenije. In upamo, da bo s svojim življenjem ter živahnostjo kot Kazahinja ogrevala in vžigala tudi srca drugih mladih, ki iščejo odrešenje in Gospoda, da bi tudi oni zvesto hodili v cerkev, za Gospodom in da bi tudi njihova srca gorela.

NALOGA: Moli za svoje prijatelje in vse mlade, da bodo tudi oni spoznali Kristusa in navdušeno pričevali za svojo vero.

nekaj dneh poklicala njegovo mamo in jo pregovorila, da ga je sprejela nazaj domov, ker je teta že odšla.

Takih dogodkov z Žanibekom pa je bilo še več. Ko je prišel živeti v glavno mesto Astano, je prihajal tudi k nam v samostan na molitve za edinost kristjanov. Takrat je njegovo srce spet zagorelo za katoliško vero, za Kristusa in evharistijo. Čez čas se je pridružil naši župniji. Večkrat nam pomaga pri kakšnem delu ali na otroškem igrišču. Ko sta tako nekoč z našim bratom Pavlom izvajala razne animacije za otroke, je k njemu pristopilo neko dekle, staro okrog 14 let. Ustavila se je pred njim in rekla: »Ti si Kazah?« Rekel je: »Da, jaz sem Kazah.« Začudila se je: »Ampak ti si kristjan?« Odgovoril ji je: »Da, sprejel sem vero v Jezusa Kristusa, Odrešenika.« Takrat je rekla: »Mi se bomo potrudili, da boš ti sprejel nazaj svojo pravo vero in to je islam.« On pa je odvrnil: »Mislim, da tega ne bom naredil.« Temu dekletu je ime Tomiris in o njej teče zgodba jutrišnjega dne.

Žanibek danes ni samo veren kristjan, ampak je postavljen tudi v službo bralca in tako v naši župnijski cerkvi danes ministrira, bere berila in pomaga pri različnih opravilih.

NALOGA: Prijateljem, če te vprašajo, povej, zakaj si veren.

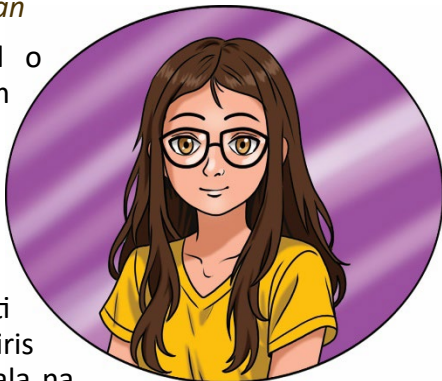
TOREK – 16. december

Zgledi vlečejo

Zgodbo pošilja: br. Miha Majetič, Kazahstan

V prejšnji zgodbi sem pripovedoval o Žanibeku, ki je postal veren kristjan in nam večkrat pomaga v cerkvi. Omenil pa sem tudi dekle Tomiris, ki ga je hotelo spreobrniti nazaj v islam. Tokrat bom nekaj več povedal o tem dekletu, ki je danes staro 21 let.

Na naše igrišče pred samostanom poleti redno prihaja od 50 do 60 otrok. Tudi Tomiris je s svojim starejšim bratom rada prihajala na igrišče in se igrala. Videla je, da pri nas poleti s prostovoljci iz Poljske in Slovenije organiziramo oratorije. Ko je bila malo starejša, se nam je tudi ona želela pridružiti in pomagati. Meni pa je bilo to všeč, saj je znala kazanski jezik. Na naš oratorij namreč prihaja veliko otrok, ki govorijo samo

TOREK – 9. december

Adana, amazonska zdravnica

Zgodbo pošilja: s. Agata Kociper, Brazilija, Amazonija

Nekega dne je bilo treba v bolnico peljati eno od sester. Med zdravniškim osebjem in mnogimi bolniki sem opazila zelo sposobno mlado zdravnico. Stopila je do mene in me pozdravila: »Sestra Agata, prav nič se niste postarali, isti ste kot takrat, ko sem bila vaša učenka. Morda se me ne spomnite več.« Natančno sem jo pogledala, nato pa rekla: »Seveda se te spomnim. Ti si Adana in tvoja mama je Marileni. Lepo te je vzgajala. Spomnim se, da ti je večkrat rekla: "Uči se, moja hči, da bo kaj iz tebe!"« Zelo sva se razveselili druga druge.

Takrat mi je Adana povedala svojo zgodbo: »Začetki so bili zelo težki. Ni manjkalo pritiskov od drugih ljudi. Morda so mi zavidali dobro službo, ker sem mlada in domačinka. Navada je namreč, da so zdravniki vedno prihajali od drugje. Postopoma sem se oddaljila od Cerkve in od Boga. Zatekala sem se k pijači in trošila denar s prijatelji, ki so radi posedali po barih. A nisem bila srečna. Nekega dne sem šla na plažo. Usedla sem se v bar za mizico, naročila pivo in nihče ni prišel k meni. Glava je postajala težka in obhajale so me črne misli. V vedno večji stiski in žalosti nisem več videla prihodnosti, o kateri sem sanjala. Začela sem jokati.

Takrat je k meni pristopil moški, ki me je že nekaj časa opazoval. Usedel se je za mizo in začel pogovor. Kmalu sem mu zaupala svojo stisko in trpljenje. Po treh letih dela v bolnici sem se odločila, da odidem na specializacijo. A pravice do specializacije mi niso hoteli priznati. To je moja žalost še povečalo. Moj sogovornik me je pozorno poslušal. Čeprav nisem vedela, kdo pravzaprav je, sem med pogovorom ugotovila, da je vpliven človek. Po tistem pogovoru mi je pomagal, da se je vse prav uredilo.«

Zdravnica Adana je tako v mestu São Paulo dokončala specializacijo in nato odšla nazaj v Amazonijo, v Manaus. Tam je dobila službo v porodnišnici, kjer se že nekaj let posveča ženam in deklicam. Občuduje družine s številnimi otroki, ki sprejemajo življenje kot Božji dar in je zelo srečna. Prejela je tudi posebno priznanje za svoje delo, ker je pomagala preživeti mnogim mamam in otrokom. Kaj bi moglo biti lepšega? Mlada zdravnica, ki rešuje življenja. Vse to dokazuje, kako pomembne so bile besede njene mame. Ves trud in učenje nista bila zaman, pa čeprav je bilo potrebnih veliko žrtev, vztrajnosti in zaupanja v Boga.

NALOGA: Kakšne sanje imaš ti za svojo prihodnost? Kaj želiš postati? Začni z majhnimi koraki v pravo smer. »Danes se pridno uči, da bo kaj iz tebe!«

SREDA – 10. december

Ayush vzljubi Marijo

Zgodbo pošiljata: p. Alessandro Amprino in nadškof Martin Kmetec, Turčija

Turčija je dežela, kjer je v prvih stoletjih cvetela krščanska skupnost, danes pa je povsem muslimanska. V tej deželi je skupaj z apostolom Janezom zadnja leta svojega življenja preživela tudi Marija v majhni hiši blizu starodavnega mesta Efez. Vsako leto številni ljudje s svojimi zgodbami kot romarji pridejo na njen dom, v svetišče, ki se po turško imenuje »Merjemana Evi«.

Rad bi vam povedal lansko izkušnjo malega Ayusha in njegovih staršev Valentine in Gianluca. Ko je bil Ayush star tri leta, sta ga Valentina in Gianluca z veliko ljubeznijo posvojila in sprejela v svojo čudovito družino. Nekega dne je Ayusheva družina skupaj z duhovnikom in drugimi prijatelji organizirala izlet v Efez in njegovo okolico. Po zajtrku in sproščenem sprehodu skozi prikupno vasico se je skupina z avtomobili odpravila proti svetišču v Merjemana.

Ko je Ayushev oče malemu dečku pomagal pripeti varnostni pas, je na njegovem obrazu opazil solze. Vprašal ga je, kaj mu je? Ayush je odgovoril, da ga je zelo ganilo to, da gredo v hišo Marije, ki je Jezusova mati. Vsi so bili zelo presenečeni. Obisk v Marijini hiši je bil zelo lep. Ayush si je rado vedno ogledoval vsako podrobnost in pozorno poslušal besede redovnic, ki skrbijo za svetišče, ko so razlagale njegovo zgodovino in velik duhovni pomen. Skoraj ves čas obiska Ayush ni spregovoril, a njegova tišina in njegove oči so zgovorno kazale njegovo čudenje. Nekaj se je dogajalo v njegovem srcu, ki ga Ayush zna zelo dobro poslušati.

Doma sta se mama in oče z Ayushem pogovarjala o doživetjih tistega dne. Poslušala sta ga in ga spraševala. Ayush pa še ni bil krščen. Tako so se starši odločili zaradi selitve in nekaterih zdravstvenih težav. V tem pogovoru je fantič jasno izrazil željo, da bi se dal krstiti in da bi bil krst v Meryemana Evi. Kako bi mu mogli odreči to željo? Po potrebnih pripravi je Ayush junija 2024 v samem svetišču Marijine hiše v krogu svoje družine in prijateljev, v bližini Marije, svoje nebeške matere in matere vseh ljudi, prejel krst, ki je iz njega napravil kristjana in živi kamen Cerkve.

Marija in Ayush sta nam pokazala, da preprost »da« zadostuje za velike stvari, za spremembo življenja, za resnično veselje.

NALOGA: Zapri oči in prisluhni, kaj se dogaja v tvojem srcu. O tem se pogovori s svojimi starši ali z nekom, ki mu zaupaš.

PONEDELJEK, GOD BL. DRINSKIH MUČENK – 15. december

Za svojo vero sem pripravljen trpeti

Zgodbo pošilja: br. Miha Majetič, Kazahstan

Kazahi kot narod se imajo za muslimane. Mnogi pa verjamejo tudi v zakone narave, podobno kot so verovali Slovani, preden so postali kristjani. Žanibek je pri svojih 15 letih prišel v stik s Svetim pismom. Ob gledanju tujih filmov se je navdušil nad krščanstvom. Sprva je mislil, da se mora preseliti v Kanado, ker je vedel, da tam živijo kristjani. Potem pa je v svojem mestu odkril skupnost protestantov in se jim je pridružil.

Žanibek je edinec. Živi samo z mamo, oče pa ju je zapustil. Nekaj časa je z njima živela tudi teta. In ko je Žanibek praznoval svoj 16. rojstni dan, je domov na praznovanje povabil svoje nove prijatelje, ki so bili protestanti. Ko so sedli za mizo, je zmolil očenaš in prošnjo za blagoslov. Takrat se je teta razjezila in začela kričati, kako da molijo po krščansko, če pa pri njih niso kristjani! Njegovi prijatelji so se drug za drugim poslovili. In ko je ostal sam, je teta zahtevala, da se opraviči njej in mami zaradi krščanske molitve pri mizi. A Žanibek tega ni hotel narediti. Zato je teta poklicala policijo, da bi ga odpeljali v ječo.

Žanibek je začel premišljevati, kaj se bo zgodilo. Pri 16 letih je imel že službo in kredit, da je pomagal svoji mami. Če bo šel v ječo, ne bo mogel delati in odplačevati kredita. Začel je moliti in prositi Boga, da bi ga varoval. Molil pa je tudi za prijatelje in cerkev. V svojem srcu je takrat zaslišal glas Kristusa, ki je rekel: »Ne boj se, jaz sem odrešenik in jaz bom poskrbel za svojo cerkev.«

Takrat je pozvonil zvonec. Prišel je policist, starejši gospod in moder mož. Teta mu je razložila situacijo. Policist ji je zastavil nekaj vprašanj, nato pa je rekel: »Veste, mi smo svobodna država in vsak ima pravico, da se sam odloči, kaj bo verjel in kaj ne, kje bo njegovo srce. Tudi ta mladi fant ima pravico, če hoče biti kristjan, da je kristjan.« Teta je prebledela in v njej je začelo vreti. Policist se je poslovil in odšel. Teta pa je nahujskala svojo sestro, Žanibekovo mamo, da sta ga vrgli iz stanovanja. Nekaj dni je preživel pod mostom, potem pa ga je vzela k sebi babica. Babica je po

TRETJA ADVENTNA NEDELJA – 14. december

Duhovnik brez osnovne šole

Zgodbo pošilja: s. Bogdana Kavčič, Burundi

»Imana igira aho imaniye.« To pomeni: »Bog lahko dela tam, kjer mu dopustiš.« (Burundijski pregovor)

To je zgodba o Raphaelu, ki je močno upal, da bo nekoč postal duhovnik. Toda kako, ko pa še osnovne šole ni končal. Opravil je le tečaj, ki je potreben za prejem svetih zakramentov. Pravimo mu: »Yaga Mukama« – »Govori Gospod«.

Sestre usmiljenke smo na misijonu imele tečaj za tiste, ki niso obiskovali osnovne šole, želeli pa so se priučiti kakšnega praktičnega poklica, kot sta mizarstvo ali šivanje. Med njimi je bil tudi deček Raphael. Raphael se je učil mizarstva, spremljal pa je tudi druge predmete, da bi si pridobil čim več znanja. Poleg tečaja pri sestrah je želel narediti tudi izpite za vse razrede osnovne šole. Za vstop v malo semenišče, kamor hodijo tisti, ki si želijo postati duhovniki, je namreč potreben še poseben izpit.

Raphael je bil že starejši. Z vso voljo, ki jo je imel, in z vztrajnostjo se je učil v veliki želji, da postane duhovnik. Pri nas je veliko kandidatov za vstop v malo semenišče, zato sprejmejo le tiste z najboljšimi ocenami. Veliko je molil, da bi mu uspelo, pa tudi sestre smo ga priporočale Bogu ter domačemu škofu. Raphael je premagal vse ovire in naredil izpite ter bil sprejet v malo semenišče. Vedno je imel le en cilj in upanje: postati duhovnik! Vseskozi smo bile v stiku z njim in ga med študijem podpirale, tudi potem, ko je vstopil v bogoslovje za študij filozofije in teologije.

Pred tremi leti je bil posvečen v duhovnika. Srečen in hvaležen je vsem, ki smo mu stali ob strani v vseh teh dolgih letih, ko se je pripravljaj na ta veliki dan posvečenja. Vedno je bil prepričan, da ga je Bog poklical. Bogu hvala zanj!

NALOGA: Premisli, če bi tudi ti rad postal duhovnik ali redovnica.

ČETRTEK – 11. december

Sestre so mi pomagale

Zgodbi pošiljata: s. Fani Žnidaršič, Bocvana, in s. Iva Horvat, Indonezija

Kako ti šola, upanje in pomoč dobrih ljudi lahko spremenijo življenje, nam pripovedujeta dve dekleti z različnih delov sveta.

Tshoganetso iz Bocvane takole pravi: »Pred leti sem bila v veliki stiski. Ob zaključku srednje šole sem potrebovala finančno pomoč. Na prehodu iz četrtega v peti letnik so mi velikodušno pomagale sestre uršulinke. Njihova brezpogojna podpora in pomoč je spremenila moje življenje. Takrat še nisem bila povezana s Cerkvijo. Ko se je bližal čas izpitov, sem naletela na nov izziv. V glavnem mestu sem morala opravljati izpite. Tam pa nisem poznala nikogar, pri komer bi lahko stanovala. Zopet mi je pomagala s. Fani in našla nekoga, ki mi je dal prenočišče. Po tej izkušnji sem začela obiskovati Katoliško Cerkev. To je bil začetek mojega življenja kot katoličanke. Uspešno sem opravila izpite in še naprej poglobljala svojo vero. Bila sem krščena v Katoliški Cerkvi in pozneje med študijem sem prejela tudi prvo sveto obhajilo. Danes uživam krščansko življenje in se pripravljam na poseben dan svete birme. Neskončno sem hvaležna za podporo, ki sem jo v svoji stiski prejela od sester, in za to, kako je Bog deloval v mojem življenju preko dobrote ljudi. Naj Bog blagoslavlja vas in vse, ki pomagajo ljudem v stiski.«

Podobno zgodbo pripoveduje Siska iz Indonezije: »Ko sem bila še v srednji šoli, sem si zelo želela študirati. Vendar sem vedela, da starši nimajo dovolj denarja. Prosila sem jih, da bi se lahko udeležila vsaj gostinskega tečaja, da bi tako dobila izobrazbo za praktično delo. Ker so starši vedeli, da bi zmogla študirati, so naredili vse, da bi se lahko vpisala na študij. Eno leto sem uspešno študirala, vendar se je kmalu pokazalo, da ne morem nadaljevati, saj starši niso imeli več denarja. Tako sem se vrnila domov brez upanja, da bom lahko kdaj nadaljevala študij. Našo družino pa dobro poznajo sestre Frančiškanke Marijine misijonarke. Ko so videle mojo stisko, so mi ponudile možnost, da študiram v Džakarti, glavnem mestu Indonezije. Tam naj bi pridobila primerno izobrazbo za prosto delovno mesto v njihovi bolnici. Lani sem uspešno končala študij in sedaj z veseljem in veliko odgovornostjo delam v bolnici pri sestrah v mestu Jambi. Z denarjem, ki ga zaslužim, pomagam tudi staršem, ki živijo na vasi v zelo skromnih razmerah.«

NALOGA: Če se boš trudil, ti bo Bog poslal ljudi, ki ti bodo pomagali. Danes se pridno uči, hkrati pa tudi ti pomagaj drugim. Daruj kakšen dar v adventni nabiralnik.

PETEK – 12. december

To so Božja naključja

Zgodbo pošilja: p. Janez Mihelčič, Kirgistan

Ime mi je Marija. V mojem življenju je bilo veliko tako imenovanih »naključij«, za katera pa jaz vem, da so povezana z Bogom.

Doma sem iz Kirgistan, a sem več let živela in delala v tujini. Prijatelji iz Brazilije so mi podarili škapulir s sliko Jezusa in Marije. Pet let sem ga nosila vsak dan, ne da bi vedela, kaj pravzaprav pomeni. V njem sem se zelo dobro počutila. Moji starši so Kirgizi in niso bili kristjani. Vseeno pa je bil moji mami zelo všeč obesek z Marijino podobo, ki ga je kupila nekaj let pred mojim rojstvom in ga nosila do svoje smrti. Po »naključju« sta mi torej že od otroštva blizu Marija in Jezus.

Pred nekaj sem po »naključju« naletela na film o patru Piju. Začela sem ga gledati, vendar ga nisem pogledala do konca. Ime patra Pija pa mi tri dni ni šlo iz glave. Dogajala so se mi še druga »naključja« povezana s patrom Pijem. Na koncu sem le poiskala, kdo je ta pater Pij in videla, da je velik svetnik, ki me vseskozi spremlja. Potem sem tudi pisala v katoliško cerkev in jih prosila, naj mi razložijo molitev rožnega venca. Ko sem to izvedela, sem s pomočjo aplikacije začela moliti rožni venec in nisem mogla več nehati. Rožni venec je obtičal v moji glavi in vsak dan sem ga molila na prste, ker rožnega venca še nisem imela.

Kot otrok sem rada igrala računalniško igro Tomb Raider, ki je vsebovala tudi zgodbo o jezuitih iz 16. stoletja. Ko sem se vrnila nazaj v Kirgistan, sem po »naključju« srečala prave jezuite. Zdelo se mi je, kot da je vse moje življenje potekalo vzporedno s to igro, polno preizkušenj in skrivnosti, dokler pri svojih 33 letih nisem našla Kristusa. »Naključje« je bilo, da sem bila krščena še istega leta.

Vse moje življenje je polno takšnih »naključij«, ki mi dokazujejo, da je Bog živ in da je moje življenje načrtoval že pred mojim rojstvom ter me ves čas vodi. Upam, da bo moja zgodba navdihnila tudi tiste, ki še ne vidijo Njegove prisotnosti, da se bodo nekega dne ozrli nazaj in spoznali, da je bil in je vedno z nami.

NALOGA: Premisli, če se tudi v tvojem življenju dogajajo taka Božja »naključja«, v katerih vidiš, da te ima Bog rad in te spremlja na vsakem koraku. Kaj misliš, da ti želi Bog povedati?

Ali veš: Škapulir je nekakšna ogrlica iz blaga s podobama Marije in Jezusa. Tistega, ki ga nosi, spominja na posvetitev Božji Materi Mariji.

SOBOTA – 13. december

Fleurie je postal študent

Zgodbo pošilja: s. Bogdana Kavčič, Burundi

Z vami bi rada delila zgodbo mladega fanta. Ime mu je Fleurie. Rodil se je v družini, ki se težko preživlja. Živijo le od tistega, kar pridelajo na svoji mali njivici. Fleurie si je zelo želel, da bi lahko šel v višje šole. Toda kako, ko so starši še za osnovno šolo komaj plačevali šolnino iz razreda v razred. Vedno je iskal kakšno manjše delo, da je zaslužil vsaj za zvezke, ki jih je potreboval. Osnovno šolo je končal z odličnim uspehom, prav tako tudi državni izpit za vstop v srednjo šolo. Srednje šole se je lotil z vso resnostjo in se vztrajno učil. Upal je, da bo nekoč lahko pomagal svoji družini. In med počitnicami si je še naprej vedno poiskal delo. Največkrat je bil pomočnik zidarjem. Podajal je opeko in delal malto. S tem si je prislužil, kar je potreboval za šolsko leto. Vsaj v nečem je pomagal staršem. Ob koncu srednje šole je imel zaključni izpit. Tudi tega je opravil z odliko. Bil je izbran kot kandidat za štipendijo, da bi šel študirat na univerzo v Maroko.

Država s štipendijo pokrije vse stroške šolanja. Družina mora pridobiti le vse potrebne dokumente in nakupiti, kar potrebuje za osebno rabo. Potni list v Burundiju stane 250 tisoč burundijskih frankov, kar je dobrih 70 evrov. A to je tukaj izredno drago, še posebno za ubogo kmečko družino. Zbirali so denar pri svojcih in prijateljih. Potovanje pa se je bližalo zelo hitro. Toda kje dobiti vse stvari za bivanje v tujini: dostojno obleko, obutev, torbo, nahrbtnik, kovček ...? Tam imajo tudi zimo! Kako ne izgubiti upanja, da bi lahko študiral, ko pa je toliko stvari, ki mu manjkajo.

Fleurie se je obrnil na nas, sestre usmiljenke. Videle smo, da je resnično v stiski, in da so mu domači dali, kolikor so mogli. Skupaj smo dokupili, kar mu je še manjkalo. Tri dni zatem je z drugimi študenti že letel v Casablanca. Zdaj nam vesel pošilja sporočila in slike, kako se je prvič srečal s snegom.

Naj končam z burundijskim pregovorom, ki pravi: »Imana ntiha uwi-caye,« po naše: »Bog ne daje tistemu, ki samo sedi.« Upam, da bo Fleurie znal izkoristiti čas in vse dane možnosti, da postane veterinar, kot si želi.

NALOGA: Mnogi otroci in mladi po svetu nimajo možnosti hoditi v šolo, ker nimajo denarja za vse potrebščine. Daruj v adventni nabiralnik kakšen dar za otroke v misijonih.